

Sygn. akt: X U 122/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 23 czerwca 2015 r. we W.

sprawy z odwołania **J. S.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 6 grudnia 2014 r. znak: (...). (...)

w sprawie J. S.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. oddala odwołanie;

II. nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. S. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 6 grudnia 2014 r. utrzymujące w mocy orzeczenie organu I instancji zaliczającego wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności i domagał się jej zmiany poprzez zaliczenie go do wyższego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania, wnioskodawca podniósł, iż orzeczenie jest dla wnioskodawcy krzywdzące, gdyż pozbawia go prawa do zabiegania o Kartę Parkingową nowego wzoru, zaliczając go do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Od 15 lat wnioskodawca posiada Kartę Parkingową, którą wydano mu w roku 2002. Od kilkunastu lat jest inwalidą I grupy, w ostatnich latach dopadły go dodatkowe choroby jak udar, choroba kręgosłupa. Porusza się tylko o lasce i w gorsecie, ma 83 lata. Przepracował 60 lat. Pracował w A. w (...), w ostatnich latach w agencjach ochrony. Nie może zaparkować na kopcercie przed szpitalem, gdyż „takie jest prawo w Polsce”.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, nie znajdując podstaw do zmiany stanowiska w sprawie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zarzucił, iż werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, a wnioskodawca nie spełnia wymogów aby mógł zostać zaliczony do wyższego stopnia niepełnosprawności (k. 8).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. S. ma 83 lat.

Orzeczeniem z dnia 30 października 2014 r., (...) d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W. wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem przyczyny niepełnosprawności 10-N. Orzeczenie zostało wydane na stałe, niepełnosprawność istnieje – nie da się ustalić, a ustalony stan niepełnosprawności datuje się od 18 września 2014 r.

W dniu 6 listopada 2014 r. wnioskodawca, złożył odwołanie od orzeczenia organu I instancji.

Po rozpatrzeniu odwołania, Wojewódzki Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., orzeczeniem z dnia 6 grudnia 2014 r., utrzymał w mocy w całości orzeczenie organu I instancji.

Dowody: - dokumentacja w aktach (...) (plik w aktach sprawy).

Wnioskodawca cierpi na wieloogniskowe naczyniowe uszkodzenie mózgu. Występuje u niego stan po przemijającym niedokrwieniu mózgu z przemijającym niedowładem połowicznym lewostronnym, zespół psychoorganiczny. Występują u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa z nawracającym zespołem bólowym, a także zmiany zwyrodnieniowe stawów obwodowych bez istotnego upośledzenia funkcji, żyłaki kończyn dolnych C-2 (...), łagodny przyrost gruczołu krokowego, jak również zaburzenia rytmu w wywiadzie.

Wnioskodawca jest wydolny krążeniowo i oddechowo. Zmiany zwyrodnieniowo- dyskopatyczne kręgosłupa oraz zmiany zwyrodnieniowe stawów obwodowych mają mierny stopień zaawansowania w badaniach obrazowych, dość typowy dla grupy rówieśniczej powoda. Nie przekładają się one obecnie na istotne ubytki funkcji narządu osiowego czy stawów obwodowych. Przeżyty incydent niedokrwienia mózgu ora zmiany naczyniopochodne mózgu nie powodują istotnych deficytów neurologicznych i mentalnych. Wnioskodawca nie wymaga ani stałej, ani też długotrwałej pomocy osób drugich w podstawowych czynnościach dnia codziennego.

Wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim i stan jego zdrowia nie uzasadnia zaliczenia go do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Niepełnosprawność wnioskodawcy wynika ze schorzeń układu nerwowego – symbol 10-N i ma charakter stały.

Dowody: - opinia biegłych sądowych neurologa i ortopedy z 27 kwietnia 2015 r. k. 14

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2010 r., nr 214, poz. 1407 ze zm.), do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast w myśl z ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaka wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Jak wykazali biegli sądowi z zakresu neurologii i ortopedii, wnioskodawca jest wydolny krążeniowo i oddechowo. Zmiany zwyrodnieniowo- dyskopatyczne kręgosłupa oraz zmiany zwyrodnieniowe stawów obwodowych mają mierny stopień zaawansowania w badaniach obrazowych, dość typowy dla grupy rówieśniczej powoda. Nie przekładają się one obecnie na istotne ubytki funkcji narządu osiowego czy stawów obwodowych. Przebyty incydent niedokrwienia mózgu ora zmiany naczyniopochodne mózgu nie powodują istotnych deficytów neurologicznych i mentalnych. Wnioskodawca nie wymaga ani stałej, ani też długotrwałej pomocy osób drugich w podstawowych czynnościach dnia codziennego.

Biegły sądowy z zakresu ortopedii wykazał, iż wnioskodawca jest budowy ogólnej prawidłowej, symetrycznej, proporcjonalnej, kręgosłup ma o nieznacznej ograniczonej ruchomości, palcami sięga do połowy podudzia.

Biegły sądowy z zakresu neurologii stwierdził chód sprawny z użyciem laski, ruchy swobodne, nastrój obniżony, spowolniały, dysforyczny. W kończynach dolnych brak odruchów skokowych, poza tym objawy rozciągowe ujemne, siła mięśniowa, czucie i odruchy zachowane.

Biegli rozpoznali u wnioskodawcy wieloogniskowe naczyniowe uszkodzenie mózgu. Występuje u niego stan po przemijającym niedokrwieniu mózgu z przemijającym niedowładem połowicznym lewostronnym, zespół psychoorganiczny, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa z nawracającym zespołem bólowym, a także zmiany zwyrodnieniowe stawów obwodowych bez istotnego upośledzenia funkcji, żyłki kończyn dolnych C-2 (...), łagodny przyrost gruczołu krokowego, jak również zaburzenia rytmu w wywiadzie.

W ocenie biegłych stan zdrowia wnioskodawcy nie uzasadnia zaliczenia go do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności i orzeczenie wydane przez organ rentowy jest prawidłowe - uwzględnia stan zdrowia wnioskodawcy i obecnie obowiązujące przepisy.

W uzasadnieniu opinii w zakresie swojej specjalności biegli wskazali, iż wnioskodawca aktualnie nie jest osobą, która wymaga stałej, albo też długotrwałej pomocy osób drugich w podstawowych czynnościach dnia codziennego. Wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim i stan jego zdrowia nie uzasadnia zaliczenia go do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Niepełnosprawność wnioskodawcy wynika ze schorzeń układu nerwowego – symbol 10-N i ma charakter stały.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionej w sprawie dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności.

Ponadto, Sąd uznał za wiarygodną, opinię sporządzoną w toku niniejszego postępowania przez biegłych sądowych. W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłych sądowych jest rzetelna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i badaniu ubezpieczonego i Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydana opinia przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stopień ich nasilenia, z uwzględnieniem wieku wnioskodawcy.

Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami.

Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłych opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzecznictwem. Wydający w sprawie opinię biegli sądowi są lekarzami niezależnymi od stron i nie mają żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron.

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. każdy biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany.

Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie, Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Ani wnioskodawca, ani też organ rentowy nie złożył zastrzeżeń do przedstawionej przez biegłych opinii, pomimo prawidłowego pouczenia ich o prawie do złożenia pisemnych zastrzeżeń. Jedynie wnioskodawca na rozprawie w dniu 23 czerwca 2015 r. wyraził tylko swoje niezadowolenie z treści opinii, lecz nie podnosząc żadnych merytorycznych argumentów, jedynie ponownie wskazując na argumenty zawarte w odwołaniu tj. fakt, że od wielu lat ma prawo do Karty Parkingowej i nie zgadza się z tym, że nie będzie mógł teraz „stawać na kopercie”. Sąd nie uwzględnił ustnych zastrzeżeń wnioskodawcy do przedstawionej przez biegłych opinii, albowiem stanowiły one niczym nie uzasadnioną polemikę z rzeczowo i merytorycznie uzasadnioną opinią biegłych, w szczególności, że biegli nie wskazali, że wnioskodawca jest osobą „zdrową” lecz podzielili opinię organu rentowego co do zaliczenia wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

To Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Wnioskodawca nie złożył żadnych wniosków dowodowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.